

служба, извършена въ Цариградъ на 6. I. 1872 г. отъ тримата владици — Иларионъ Ловчански, Панааретъ Пловдивски и Иларионъ Макаринополски — извиква голъма радостъ и неописуеми възторзи всрѣдъ сливенското гражданство, което на 15. I. праща благодарително писмо, подъ което на първо мѣсто личи подписа на Чинтулова. (Протоколи, ц. г., стр. 332 — 333). А когато, слѣдъ това, гражданството се научава за заточението на тримата владици, то се събира на грандиозенъ митингъ и застава общината да подаде прошение на мѣстния турски управителъ. „Съ най голяма жалостъ, четемъ въ тоя протестъ, събрани днесъ тука молимъ ви Ваше Прѣосходителство, да обявите пезабавно на Великата порта, че сичко което ся извършелѣ нашиѣтѣ Архипастирѣ бѣло е по нашата Воля и молимъ като най вѣрни и покорни раби на Н. И. Величество султанъ Абдулъ Азиса да ни се повърнатъ Владицитѣ, защото българскій народъ пропада, забравя и законъ и вѣра“. (Протоколи, цит. год., стр. 337). Между първитѣ приподписали това прошение фигурира сжщо името на Чинтулова. Стария църковенъ дѣецъ, нѣма съмнѣние, ще е чувствувалъ тия събития твърдѣ дълбоко, и въ тая борба противъ домогванията на гръцката фенерска църква, Чинтуловъ не ще да е билъ пасивенъ.⁵⁴

Като опитенъ по църковнитѣ работи, до Чинтулова се обръщали съ молба да се произнася по назначението на свещеницитѣ. Тѣй, по поводъ писмото на Новоселското църковно настоятелство да се ржкоположи за свещеникъ г. х. Георги Костовъ, Сливенската община въ заседанието си отъ 22. I. 1872 год., слѣдъ „дълги разсждения“ най подиръ взела слѣдното рѣшение: „За да се направи и проводи писмено до г-въ Добря П. Чинтуловъ, който като го намѣри до нѣйди за достоянъ, да го прѣ-